

Vazgeçtim Senden

– Nermin Kaçar · 25 Temmuz 2012

Bütün hazırlıklar tamamlanmak üzereydi. Bir ömür boyu yaşamayı planladığı evini kendi zevkine uygun eşyalarla süslemişti.

Evden tam çıkacakken son kez bir daha gözden geçirdi. Salon takımlarını klasik tarzda seçmişti. Gerçi dış görünüşüyle çelişiyordu seçtiği eşyalar. Aile apartmanının üst katı onlara ait olacaktı. Yatak odasına açılan büyük terasta açelyalar, gardenyalarla doldurmuştu hazırlıklardan önce.

Her şey tertemiz, pırl pırlıdı. Geçen zaman içinde aynı güzellikte kalabilecekler miydi bunu bilmek imkânsızdı. Burada yaşamayı pek istememiş, Haluk'un ısrarına karşı " Hayır " diyememişti. Kalabalık bir ailede yaşamak ona göre şeyler değildi. Özgür olmalıydı. Öyle kaynana dırdırı, büyüklere hizmet aklına geldikçe tüyleri ürperiyordu.

Endişe duyduğu şeylerin başında da kayınvalidesi Emel' in tavırları geliyordu. Bir türlü kabullenememişti Esin' i. Bir kamera gibi bütün hareketlerini kayda alıyordu sanki.

Gelinlik seçimi bile fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Bütün kararlar Emel Hanım' ın görüşünden geçmeliydi. Sanki yurtdışında vize alıyormuş gibi hissediyordu.

Pencerenin önünde bu düşünceleriyle boğuşurken Haluk' un sesiyle kendine geldi.

- Aşkım dalmışsın. Ne düşünüyorsun? Manzara çok güzel değil mi? Çok mutlu olacağız burada inan bana?
- İnşallah aşkım. Mutlu olmayı istiyorum. Senin çocuklarını doğurmak istiyorum. Büyümelerini görmek, hatta evlendikleri günü görmek istiyorum. Fakat...
- Seni rahatsız eden bir durum mu var aşkım. Çok istekli görmüyorum.
- Seni çok seviyorum Haluk. Sadece, bazen anneni anlamakta güçlük çekiyorum.
- Kural 1- Annemi anlamak için uğraşmayacaksın. Annem, sadece annedir. Aslında gayet basit çözümü var. Her istediğine evet diyeceksin. Ben onun gözbebeğimim. Boş ver bunları, nikâhımıza çok az zaman kaldı. Suyu mecrasına bırak sevgilim.
- Peki, Haluk öyle olsun. Gidelim mi? Annem merak eder beni.
- Tamam aşkım. Anneme de haber verelim giderken.

Merdivenlerden el ele indiler. Emel Hanım CIA ajanı gibi ayak seslerini duymuş ve kapıyı açmıştı bile.

- Girsenize oğlum. Bakın ne düşündüm. Hani sizin odadaki şifonyer var ya...

Patlamak üzere çıktılar evden. Haluk, annesinin yanında süt dökmüş kedi gibiydi. Eve gittiğinde ruh hali yüzüne yansımıştı Esin'in. Yıllardır çıktığı adamı daha yeni tanıyor gibi hissediyordu. Haluk ile evlenmek istediğinde annesi tüm çıplaklığıyla düşüncelerini söylemişti. O zaman karşı çıktığı düşüncelerin doğruluğu çok acıydı. O yüzden de bahsedemezdi olumsuzluklardan.

Mutlu günün sabahında sabahın erken saatinde kalkmıştı yatağından. Son gecesinde yatağında mışıl mışıl uyumuştı. O zamana kadar yaşadığı bu evden ayrılacak, sadece geçici sürelerle gelecekti. Hüzünle baktı duvarlara, eşyalara. Doğru bir karar mı vermişti acaba?

Kuaför salonu ana baba günü gibi kalabalıktı. Herkes birbiriyle yarış eder gibi konuşuyor, fön makinesinden çıkan seslere karışıyordu. Üç saat çeyrek dakika sonra artık bir adamın karısı olacaktı. Kaynanası yine başındaydı. Kuaför Cemil' e direktiflerini vermekle meşguldü.

Başını iki yana salladı ve içinden ;

" Aman Allah' im bu kadınla bir ömür nasıl geçecek " Dedi ve sahte gülümsemesini yüzüne yerleştirdi.

Aynada kendine baktı. Çok güzel olmuştu fakat bir şeyler eksikti. Aynadaki sanki başka biriydi. Ödünç alınmış bir yüz vardı adeta. Yanaklarına ulaşan bir gülümseme olmuyordu ne kadar istese de.

Nikâh salonuna gelmişlerdi nihayet. Bekleme odasına girdiler ve beklemeye başladılar. Emel Hanım yine oradaydı. Oğluna sarılmış, sessizce ağlıyordu.

Onları seyretti. Kararını verdi. Kıskançlık değildi. Aylar öncesindeki heyecan uçup gitmişti. Kapıyı açtı. Hızla dışarıya çıktı. Koşarak merdivenden indi. Kalabalığın arasına karıştı. Üzerindeki gelinliğe ve çıkarıp fırlattığı duvağa aldırmadan.

Nermin Kaçar